

Arrest

nr. 220 682 van 2 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 oktober 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 oktober 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 18 augustus 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 18 augustus 2017 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, F.(...) B.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te behoren tot de Pashtun-etnie, en soennitische moslim te zijn. U kent uw geboortedatum niet, maar verklaarde bij aankomst in België 19 jaar te zijn, wat overeenkomt met de leeftijd die op uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) staat. U bent geboren in Afghanistan, meerbepaald in het dorp Turan, gelegen in het district Pashtun Zarghon van de provincie Herat. Daar hebt u ook gewoond en u ging er naar school, tot u van school veranderde. De nieuwe school was gelegen in Herat-stad, en men huurde voor u een studentenkamer in de stad. Als kotstudent verbleef u in de stad en u keerde doorgaans tijdens het weekend terug naar huis. U was in sombulah 1390 (=augustus-september 2011 in de Westerse kalender) na een familiebezoek op de terugweg naar de stad toen u een berrbom ontwaarde ter hoogte van Qala Surkrod. U was bang en keerde terug naar huis, waar u uw vader waarschuwde. Die bracht op zijn beurt de malik van het dorp op de hoogte. Men haalde de politie erbij, en die begonnen u te ondervragen. De politie stelde u vragen over de daders die u niet kon beantwoorden en uw vader en de malik moesten de politie ervan overtuigen dat u een student, een toevallige voorbijganger, was en dat u geheel toevallig deze explosieven had opgemerkt. U mocht beschikken na uw verhoor door de politie. Twee dagen later kwam Q.(...) A.(...) naar uw ouderlijke huis. Hij wilde weten waarom u de autoriteiten had ingelicht over de bom en maakte aanstalten om u te ontvoeren. Doordat uw vader snel de malik en de ouderlingen van het dorp kon optrommelen wist hij deze ontvoering te verijdelen. De malik en de dorpsoudsten stonden immers garant voor u. 7 à 8 maanden na dit incident werd een jongen uit uw dorp ontvoerd en later onthoofd teruggevonden. Volgens de geruchten werd hij door Q.(...) A.(...) vermoord. De ordediensten voerden een operatie uit in uw regio, en tijdens een vuurgevecht is Q.(...) A.(...) om het leven gekomen. De schoonzoon van Q.(...) A.(...), D.(...), verdween na de begrafenis en na ongeveer een maand kwam hij bij uw vader thuis. Hij wilde weten waar u was en sloeg uw vader totdat die overstag ging en uw adres loste. Uw vader waarschuwde u dan telefonisch over wat er gebeurd was, dat D.(...) uw adres had, en dat u bij vrienden in Nawabad moest onderduiken. 3 à 4 dagen na deze gebeurtenissen kwamen er inderdaad mensen naar uw adres in Herat. Zij molesteerden de wachter aan de poort en vroegen aan de aanwezigen waar u was, maar niemand kon hen dat vertellen omdat u al dagenlang ondergedoken leefde. Een van uw vrienden aan wie men had gevraagd waar u was, heeft u dat laten weten via de telefoon. U sprak hierover met uw vader, die hulp vroeg aan de malik. De malik wilde echter niet tussenkomen. U had een Afghaans paspoort maar kon geen visum voor Iran krijgen omdat u minderjarig was op dat ogenblik. Uw vader besloot daarom een mensensmokkelaar te regelen die u naar Iran bracht. U hebt 1 jaar en 9 maanden zonder documenten in Iran gewoond en gewerkt. Ondertussen probeerden de taliban via tussenpersonen te weten te komen waar u zich schuilhield. Ze hebben ook uw broer gefolterd om dit te weten te komen. Uw familie is uit hun dorp Turan naar Nawabad gevlucht, en keerde tussen uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) terug naar huis. Zelf was u inmiddels door de Iraanse autoriteiten gedepoteerd. U vertrok opnieuw uit Afghanistan en reisde via verschillende transitlanden naar België, waar u aankwam op 23 oktober 2015. U vroeg op 27 oktober 2015 asiel aan in België. Uw broer A.(...) S.(...) is ook gevlucht uit Afghanistan en vroeg in Duitsland asiel aan. Hij heeft inmiddels een positieve beslissing mogen ontvangen en verblijft in Duitsland.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en een brief van CARDA waarin staat dat u van het Rode Kruis psychologische bijstand krijgt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Uw relaas vertoont immers tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden.

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat uw verklaringen incoherenties vertonen en tegenstrijdig zijn. U verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de taliban nadat u die bom had gemeld bij u thuis gekomen zijn en uw vader geslagen hebben omdat hij zei dat u niet thuis was. Nog volgens uw verklaringen bij DVZ hebben ze later ook geprobeerd om u te vinden op uw adres in Herat, maar u was ook toen niet thuis. Uw burens vertelden u dit en naar aanleiding van die gebeurtenis hebt u het land verlaten en bent u naar Iran gegaan, waar u twee jaar bent verbleven (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat u na afloop van het incident met de bom wel degelijk aanwezig was toen de taliban naar uw woonst kwamen, en dat zij zelfs pogingen deden om u te ontvoeren. Het is slechts door toedoen van de malik en de dorpsoudsten dat dit verijdeld kon worden (CGVS, p.13-14). Deze poging tot ontvoering hebt u totaal onvermeld gelaten bij DVZ, wat toch bijzonder eigenaardig is. Het gaat hier om aangrijpende feiten waarbij u persoonlijk was betrokken. Dat u deze zou

vergeten of weglaten als u bij DVZ wordt gevraagd om de redenen van uw vertrek toe te lichten, is weinig geloofwaardig.

Overigens valt op dat u er evenmin in slaagt consistente verklaringen af te leggen over de acties van de hoofdfiguren in uw asielrelaas. Bij DVZ luidt het immers dat de talib A.(...), samen met zijn medestanders, naar uw huis kwam en uw vader een pak slaag gaf (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5.3) terwijl u het geven van het pak slaag aan uw vader, op het CGVS, toeschrijft aan D.(...), de schoonzoon van A.(...), op het CGVS situeert u dit incident zelfs na de dood van A.(...) (CGVS, p.14, 17). Uit uw verklaringen op het CGVS komt bovendien duidelijk naar voren dat u eigenlijk niks meer te vrezen had van A.(...), dat met hem een overeenkomst bestond om u gerust te laten hetgeen ook geschiedde maar dat het daarentegen D.(...) was die u later naar het leven stond (CGVS, p.13, 14, 17, 19). Nochtans heeft u bij DVZ in alle talen gezwegen over het bestaan van deze D.(...) die aan de basis lag van uw beslissing om uw land te ontvluchten hetgeen uiteraard een smet werpt op uw geloofwaardigheid.

U wijzigde ook de verklaring die u aflegde bij DVZ dat uw bureu u waarschuwden toen de taliban de tweede poging deden om u te vatten, en verklaart op het CGVS dat uw vader u verwittigde dat de taliban uw adres hadden bemachtigd (CGVS, p.14).

U hebt noch bij DVZ, noch wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS werd gevraagd naar uw asielrelaas verteld dat uw broer I.(...) door de taliban is ontvoerd en gefolterd. Dit zwaarwegende feit brengt u slechts later in het gehoor ter sprake nadat u meermaals werd gevraagd of de taliban na uw vertrek ooit nog naar uw familie zijn gegaan. U antwoordt daarop aanvankelijk dat u dat niet hebt gevraagd en dat u het niet weet (CGVS, p.17). Nochtans had u kort voordien spontaan verteld dat de taliban geld bieden aan de mensen die op jullie grond werken, als ze kunnen vertellen waar u zich ergens schuilhoudt. Als u erop wordt gewezen dat u nog steeds in contact bent met uw familie en dus toch iets moet kunnen vertellen over de situatie na uw vertrek, antwoordt u dat de taliban via tussenpersonen proberen te achterhalen waar u bent (CGVS, p.18). Iets later in het gehoor verklaart u echter plots dat uw familie na uw vertrek werd bedreigd door de taliban en dat zij uw broer I.(...) hebben ontvoerd en gefolterd (CGVS, p.18). Het lijkt er sterk op dat u uw verklaringen aanpast doorheen het gehoor, en dit ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Gevraagd om uit te leggen waarom u dit element niet eerder ter sprake bracht, antwoordt u dat men dat niet vroeg, en dat u niet alles hebt kunnen vertellen tijdens het eerste interview (CGVS, p.19). Het kan van u als asielzoeker nochtans worden verwacht dat u een dergelijk belangrijk punt in uw asielrelaas aanhaalt als er wordt gevraagd om kort de reden van uw vertrek te schetsen. Dat u noch bij DVZ, noch tijdens uw spontaan relaas op het commissariaat-generaal eraan dacht om te vermelden dat uw broer omwille van u werd gefolterd, is een omissie die een afdoende antwoord vereist. U hebt geen afdoende antwoord gegeven.

Tenslotte wil het commissariaat-generaal ook nog opmerken dat u bij DVZ verklaarde dat u ongeveer 2 jaar in Teheran hebt verbleven (DVZ, Verklaring DVZ, p.10). U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS echter dat u in Iran in de stad Karaj verbleef (CGVS, p.6).

Na confrontatie met verschillende tegenstrijdigheden verwijt u het aan DVZ dat ze u niet hebben laten uitspreken en dat ze de door u gedane verklaringen niet voorgelezen hebben, nochtans is dit in tegenspraak met de bestaande praktijk op DVZ en biedt deze uitspraak van uwentwege geen verschoningsgrond voor de vastgestelde tegenstrijdigheden (CGVS, p.20), temeer daar er nog andere vaststellingen zijn die uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aantasten.

U kan de door u beweerde feiten ook niet consistent in de tijd situeren. De ontdekking van de bom plaatst u aan het einde van sombulah 1390 (=september 2011) (CGVS, p.14). Dat komt overeen met uw verklaringen bij DVZ: daar zei u dat dit gebeurde op 13 september 2011 (=22 sombulah 1390) (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). 7 à 8 maanden na dit incident ontvoerde men een jongen uit uw dorp. Deze jongen hebben ze ongeveer 1,5 maand lang gevangen gehouden voor zijn onthoofde lijk werd gevonden. Er volgde een operatie tijdens dewelke Q.(...) A.(...)om het leven kwam. Na ongeveer 1,5 maand kwam de schoonzoon van Q.(...) A.(...), D.(...) naar u vragen (CGVS, p.14). Zo begon de aaneenschakeling van gebeurtenissen waardoor u op enkele dagen tijd het land moest verlaten. Volgens deze verklaringen zitten er dan 10 à 11 maanden tussen het incident met de bom en uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart verder in het gehoor echter dat er tussen het incident met de berm bom en de dood van Q.(...) A.(...) zeker meer dan een jaar zat (CGVS, p.16). Het taskara dat u persoonlijk bent gaan halen in het districtscentrum van Pashtun Zarghon (CGVS, p.3) is echter afgestempeld op 10 asad 1392 (= 1 augustus 2013). Hieruit blijkt dat u in werkelijkheid bijna 23 maanden na het door u beweerde incident met de berm bom nog in het district aanwezig was. Dat komt dus niet overeen met de chronologie van uw verklaringen. U verklaart later in het gehoor ook dat u 3 à 4 jaar in Iran bent gebleven en dat u het daar moeilijk hebt gehad (CGVS, p.20). Dat zou niet alleen betekenen dat u in Iran verbleef toen uw taskara is gemaakt, maar ook dat de door u beweerde feiten niet kunnen hebben plaatsgevonden zoals u ze beschrijft, omdat u in dat geval het land reeds zou hebben verlaten in 2011. Wanneer u specifiek nogmaals wordt gevraagd hoelang u in Iran bent geweest, omdat u die '3 à 4 jaar' eerder niet vermeldde, verklaart u dan weer dat u 1 jaar en 9 maanden in Iran bent geweest (CGVS, p.20). U ontkent verder in het gehoor dat u ooit iets anders hebt

gezegd en blijft erbij dat u 1 jaar en 9 maanden in Iran bent geweest (CGVS, p.23). Al bij al is dit allemaal toch zeer vreemd. Van iemand die 8 jaar school heeft gelopen kan toch verwacht worden dat die een greep heeft op tijdsbepaling en over een basisvaardigheid met cijfers beschikt. Het is dus zeer vreemd dat u deze gebeurtenissen niet consistent in de tijd situeert. Ook over de verblijfplaats van uw familie bent u niet eenduidig. Zo verklaart u dat uw familie opnieuw in het dorp Turan woont. De vraag wordt gesteld waarom u op DVZ had verklaard dat uw familie in Nawabad verbleef. U antwoordt dat zij omwille van uw problemen naar Nawabad zijn gevlucht, en dat zij daar 6 à 7 maanden zijn gebleven (CGVS, p.9). Uw familie zou na uw vertrek nog 2 tot 3 maanden lang in het dorp gebleven zijn, voegt u later in het gehoor nog toe (CGVS, p.18). Dat strookt echter niet met uw andere verklaringen. Als u inderdaad na uw vertrek uit Afghanistan bijna 2 jaar in Iran bent geweest, zou dit betekenen dat uw familie reeds voor uw aankomst in België zou zijn teruggekeerd naar Turan. Het is dan ook een raadsel waarom u bij uw aankomst in België aan DVZ zou verklaren dat bijna heel uw familie zich in Nawabad bevond als zij daar slechts 6 à 7 maanden verbleven hadden (DVZ, Verklaring DVZ, p.5,7). Ten tijde van uw eerste interview bij DVZ zouden zij al ongeveer 2 jaar in Nawabad zijn.

Dat uw familie überhaupt zou zijn teruggekeerd naar het dorp Turan getuigt trouwens ook niet van een gegronde vrees voor vervolging in uwen hoofde. Zelfs uw broer I.(...), die volgens u door de taliban is ontvoerd uit het dorp en 6 dagen lang werd opgesloten en gefolterd (CGVS, p.18), woont opnieuw in het dorp (CGVS, p.9). Bij DVZ had u verklaard dat I.(...) in Kandahar was (DVZ, Verklaring DVZ, p.7), volgens uw toelichting op het commissariaat-generaal omdat hij daar werkte (CGVS, p.9). Dat uw familie terugkeert naar de plaats waaruit iemand van hen is ontvoerd en gemarteld en waar ze redelijkerwijs opnieuw vervolging kan vrezen, is bijzonder weinig plausibel. Dit wijst er ook op dat de door u beweerde feiten zich niet hebben voorgedaan zoals u het voorstelt. Tenslotte wekt het enige achterdocht dat u verklaart dat u een paspoort in uw bezit had in Afghanistan en probeerde een visum voor Iran te bemachtigen. Dit lukte volgens u niet omdat u minderjarig was op dat ogenblik (CGVS, p.4). Maar als u wordt gevraagd hoe oud u was toen u stopte met school, geeft u als antwoord dat u dat niet weet. U zou nochtans met de school gestopt zijn omdat u het land wilde verlaten (CGVS, p.7). Door uw mislukte visumaanvraag was u net geconfronteerd met uw leeftijd, die ook op uw taskara vermeld staat, en had u reden om die te onthouden. Uw verklaringen wekken zo de indruk dat u de ware toedracht van uw vertrek probeert te verhullen voor het commissariaat-generaal. Overigens wenst het commissariaat-generaal te betwijfelen dat u een paspoort en visumaanvraag zou kunnen afhandelen (CGVS, p.4) in de 3 à 4 dagen toen u verklaart ondergedoken te zijn geweest in Nawabad voor uw vertrek (CGVS, p.14). Het feit dat u met deze procedure in de weer was lijkt te indiceren dat u al veel eerder het plan had opgevat om Afghanistan te verlaten.

Ook uw verklaringen over het incident met de bembom zijn weinig overtuigend. Zo verklaart u dat u na het ontwaren van explosieven langs de weg rechtsomkeer maakte en naar uw dorp terugging (CGVS, p.13,15). U zegt ook verhoord te zijn door de politie op de plaats waar u die explosieven zag. Maar als u wordt gevraagd of u met de toegesnelde veiligheidsdiensten bent teruggekeerd naar die plaats op de weg, ontkent u dat vreemd genoeg. U zegt dat u niet bent meegegaan met hen (CGVS, p.16). Als er u op gewezen wordt dat u toch uit het dorp moet zijn teruggekeerd naar de plaats waar de bembom lag omdat u daar werd verhoord, wijzigt u prompt uw verklaringen: u bevestigt dan dat u thuis was en dat de mensen van de overheid u zijn komen ophalen (CGVS, p.16). Alweer allemaal weinig eensluidende verklaringen. Ook kan u niet vertellen of dat overheidspersoneel werkte voor de arbaki's (lokale politie), de nationale politie of het leger. U kan alleen de naam geven van hun aanvoerder, haji N.(...) K.(...), wiens ouders volgens u in uw dorp wonen. Hij is een belangrijk man in Herat en voert het bevel over geüniformeerde mannen met verschillende Ranger-wagens (CGVS, p.16). Het is vreemd dat u deze commandant zou kennen maar niet weet wat zijn functie is, en dat u ook niet kon opmaken uit de interactie die u had met hem en zijn manschappen. Twee dagen later is Q.(...) A.(...) u thuis komen zoeken, en hij probeerde u te ontvoeren (CGVS, p.13). Het is vreemd dat zij u thuis konden aantreffen, want u verklaarde eerder dat u alleen in het weekend naar huis ging toen u op kot zat (CGVS, p.13). Aangezien u op de terugweg was naar Herat toen u die explosieven hebt gezien (CGVS, p.13-15) zou men verwachten dat u twee dagen later niet nog in uw dorp zou zijn, maar dat u zou teruggekeerd zijn naar Herat zoals u van plan was te doen.

De problemen die u aanhaalt als reden voor uw vertrek vloeien echter niet rechtstreeks voort uit het oorspronkelijke incident met de bembom. Door de tussenkomst van de malik en de dorpsoudsten heeft Q.(...) A.(...) u namelijk laten gaan (CGVS, p.13-14), en u maakt geen melding van verdere problemen met hem. Zoals u het vertelt kon u uw leven gewoon verderzetten. U geeft weliswaar aan dat u niet meer alleen reisde tussen de stad en uw dorp en dat u geen motor meer gebruikte (CGVS, p.17), maar u kon dus wel op bezoek bij uw familie in het dorp. Het is pas na het sneuvelen van Q.(...) A.(...), wat u aanvankelijk minder dan een jaar (CGVS, p.14) en daarna als meer dan een jaar na het incident met de bembom situeert (CGVS, p.16), dat u opnieuw problemen kreeg. Ditmaal kwamen die problemen vanuit de schoonzoon van Q.(...) A.(...), D.(...) (CGVS, p.14). De vraag is dan ook waarom D.(...) u

plotseling zou viseren en de overeenkomst waaraan Q.(...) A.(...) zich had gehouden zou schenden. U geeft ontwijkende antwoorden als u gevraagd wordt om dit toe te lichten. Eerst zegt u dat D.(...) zich niet aan de afspraak zou houden, omdat hij u beschuldigde van spionage voor de overheid. Op de vraag wanneer hij dat gezegd heeft, antwoordt u dan weer dan u het had over Q.(...) A.(...), dat de malik die afspraak met hem heeft gemaakt. U werd erop gewezen dat u net zei dat D.(...) u beschuldigde van spionage, en u ontkent dat, schrijft deze uitspraak toe aan Q.(...) A.(...) en verklaart dat D.(...) naar jullie huis is gekomen en uw vader heeft geslagen (CGVS, p.17). Uw verklaringen raken eigenlijk kant noch wal. Het lijkt er sterk op dat u uw verklaringen wijzigde doorheen het gehoor, wat uw geloofwaardigheid aantast. Overigens kan door het CGVS moeilijk ingezien worden waarom men u, zolang na het incident waarbij u toevallig een bermbom zou zien liggen hebben, überhaupt als een spion voor de overheid zou blijven beschouwen. Tenslotte is u nog eens nadrukkelijk gevraagd waarom de malik en de ouderlingen wel konden bemiddelen met Q.(...) A.(...), maar niet met D.(...). U geeft als antwoord dat D.(...) uw vader heeft geslagen totdat hij uw adres prijs gaf (CGVS, p.17). Dit antwoord is weinig overtuigend. In de eerste plaats lijkt u niet te kunnen uitleggen waarom D.(...) zou ingaan tegen de beslissing van zijn voorganger, Qari Asef, die u met rust liet. Verder was de reden dat een tussenkomst van de malik en de dorpsoudsten aanvankelijk nodig was volgens u dat Q.(...) A.(...) u probeerde te ontvoeren. Dat gebruik van geweld was dus de reden dat men in de eerste plaats de malik en de ouderen erbij heeft gehaald. Als D.(...) de overeenkomst had geschonden die toen werd gesloten, zou men verwachten dat uw vader na de agressie van D.(...) zeker de hulp van de malik en de oudsten zou inroepen. D.(...) woonde in uw dorp, zegt u (CGVS, p.14). Voor iedereen in de gemeenschap zou het duidelijk zijn dat hij de beslissing van de dorpsoudsten met de voeten schond. Het is dan ook vreemd dat uw vader volgens u pas naar de malik is gestapt nadat u hem liet weten dat de taliban u zochten in Herat-stad (CGVS, p.14) en niet nadat hij door D.(...) was aangevallen. Op zijn beurt zou de malik uw vader hebben doorverwezen naar de autoriteiten omdat hij zelf de taliban vreesde (CGVS, p.17). Het is vreemd dat de malik de zaak zou doorverwijzen naar de overheid, terwijl informele bemiddeling in Afghanistan veel meer is ingeburgerd. Bovendien was de malik betrokken partij. Hij en de ouderen hadden tenslotte al eerder deze zaak beslist. Men moet hierbij zeker rekening houden met de sociale status van uw familie: volgens u bezit uw familie ongeveer 180 jerib land. Uit officiële gegevens van de Afgaanse overheid blijkt dat meer dan de helft van de bevolking geen landbouwgrond bezit en dat slechts een miniem aandeel van degene die grond bezitten meer dan 20 jerib in eigendom hebben (zie het aan het administratief dossier toegevoegde hoofdstuk 5 van de 'National Risk and Vulnerability Assessment 2011-2012'). U zegt zelf dat dit wel veel grond is naar de maatstaven van uw regio (CGVS, p.8). Uw vader is met andere woorden een grootgrondbezitter. U relativeert weliswaar de status van uw vader door te zeggen dat er mensen zijn die lager staan, maar ook die nog hoger zijn (CGVS, p.8). Toch kan het geen twijfel lijden dat uw vader bovengemiddeld veel land bezit, en hij is ook eigenaar van 4 huizen. Jullie bezitten naast de eigen woning namelijk nog 3 andere huizen waarin momenteel vluchtelingen gehuisvest zijn (CGVS, p.8). Uw vader stelt mensen tewerk op zijn grond (CGVS, p.13). Daarom is het bizar dat u doet uitschijnen dat hij volledig machteloos zou zijn in deze kwestie. Iemand met de middelen van uw vader zou zeker naar Afgaanse normen een invloedrijk persoon zijn in zijn regio. Van iemand uit een dergelijke hoge sociale en economische klasse kan worden verwacht dat die weet welke paden hij moet bewandelen om hulp te krijgen van de lokale machthebbers. De handelingen die u toeschrijft aan uw vader, de malik en D.(...) lijken dus niet te kaderen in een logisch geheel.

Zoals eerder al werd opgemerkt heeft u uw verklaringen gewijzigd over wat er zich heeft afgespeeld nadat u het land hebt verlaten. Ook daar verliest u zich in tegenstrijdigheden. Op een ogenblik dat u daar niet naar gevraagd werd, bracht u spontaan aan dat de taliban de pachters van uw vader probeerden om te kopen. Uw vader vertelde u dit terwijl u in Iran was (CGVS, p.17). Maar als u wordt gevraagd of de taliban ooit nog zijn teruggekeerd naar uw vader nadat u Afghanistan hebt verlaten, zegt u dat niet te weten en dat u het ook niet hebt gevraagd (CGVS, p.17). Er werd u op gewezen dat u nog steeds contact hebt met uw familie en dus toch een begin van antwoord moet kunnen geven over de actuele toestand, waarop u uw verklaringen aanpast en zegt dat uw vader vertelde dat de taliban hem via tussenpersonen vragen waar u bent en dat hij dan zegt dat u verdwenen bent. Op de vraag of uw familie naar Nawabad gevlucht is op het ogenblik dat u naar Iran vluchtte, wijzigt u opnieuw uw verklaring en zegt dat de taliban uw broer I. ook hebben geslagen en gefolterd na uw vertrek, om te weten te komen waar u bent (CGVS, p.17-18). Over de vlucht van uw familie naar Nawabad verklaart u vervolgens dat u niet weet waarom zij 2-3 maand na uw vertrek vertrokken omdat zij u dat niet hebben verteld. U denkt dat de taliban misschien inderdaad zijn teruggekomen (CGVS, p.18). Hierbij moet in herinnering gebracht worden dat u in het begin van het gehoor verklaarde dat uw familie van Turan naar Nawabad is gegaan toen u problemen kreeg (CGVS, p.9). U maakte daar op dat ogenblik geen voorbehoud bij. U deed niet uitschijnen dat er enige onzekerheid bestond over de reden en het tijdstip van hun vertrek. Over uw broer A. S. verklaart u dat hij aan u niet heeft gezegd waarom of wanneer hij is vertrokken uit Afghanistan, maar dat uw problemen aan de basis liggen van zijn vertrek (CGVS, p.18). Gevraagd om te verduidelijken hoe u weet dat hij is

vertrokken omwille van uw problemen als u niet op de hoogte bent van zijn asielrelaas, houdt u het er op dat er na uw vertrek vanalles gebeurd is maar dat uw familie u dat niet vertelt (CGVS, p.18). Ook de ontvoering van uw broer I. en de gruwelijke marteling die hem te beurt viel kwam u slechts te weten via een buurman, zo zegt u (CGVS, p.19). Het is eigenaardig dat uw familie halsstarrig uw onwetendheid in stand hield, terwijl u eerder in het gehoor spontaan vertelde wat u via uw vader te weten kwam over de pogingen van de taliban om u te vinden (CGVS, p.17). Aangezien u in Iran dagelijks met uw ouders belde zou men net veronderstellen dat u goed op de hoogte bleef van wat er met hen gebeurde en waar zij waren (CGVS, p.24). Uw broer noch uw ouders zouden enige reden hebben om u in het ongewisse te laten. In Afghanistan beweert u vervolging te vrezen en u weet dat er van u wordt verwacht dat u deze vrees komt toelichten op het commissariaat-generaal. Dat uw familieleden zonder enige reden uw toekomst op het spel zouden zetten door een zwijgcomplot is dus weinig geloofwaardig.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen laat het Commissariaat-generaal toe te besluiten dat uw verklaringen tegenstrijdig, weinig plausibel en rondtuit ongeloofwaardig zijn. U heeft bijgevolg uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De documenten die u hebt voorgelegd veranderen dit besluit niet. Uw taskara is immers slecht een indicatie van uw identiteit die in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt. Wat betreft de door u voorgelegde brief waarin staat dat u psychologische bijstand krijgt sinds 23 februari 2017, dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asielmotieven. Spijts de inhoud van deze brief dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van punten helder en begrijpbaar zijn. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. Deze brief geeft geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de boven aangehaalde argumenten. Dit attest vermag dan ook geenszins uw geloofwaardigheid te herstellen. Overigens mag verwezen worden naar de algemeenheid van dit attest, dat geen enkele uitspraak doet over een eventuele diagnose of pathologie, noch over de aard of frequentie van de behandeling. Dit attest werpt dan ook geen ander licht op uw asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Herat te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Herat via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Herat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Herat vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een uitgebreid sociaal netwerk heeft in Herat, waar u enkele jaren hebt gewoond (CGVS, p.5). U kent er ook duidelijk uw weg (CGVS, p.21). Uw vader heeft in Nawabad vrienden bij wie u kon onderduiken (CGVS, p.14). Uw familie zelf is ook ettelijke maanden naar Nawabad gegaan (CGVS, p.9), en Nawabad maakt volgens u deel uit van de stad Herat (CGVS, p.12). U ging in Herat naar school (CGVS, p.5), zegt dat u in Afghanistan onscheidbare vrienden was met uw klasgenoten (CGVS, p.10) en beschrijft uw kotgenoten ook als uw vrienden (CGVS, p.14). U verklaart weliswaar dat u met hen geen contact meer hebt op dit ogenblik (CGVS, p.9), maar niets verhindert dat u dit contact

herstelt wanneer u in Herat toekomt. U verklaart dat uw broer W.(...) momenteel studeert (CGVS, p.10) en bent op Facebook bevriend met ene W.(...) A.(...) B.(...) die aan de universiteit van Herat heeft gestudeerd en in Herat woont (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots). Als dit uw broer is zal hij u ongetwijfeld bijstaan bij uw terugkeer. Zelfs als dit niet uw broer is onderstreept dit het bestaan van een netwerk in Herat. U bent op Facebook namelijk ook bevriend met een leerkracht die in Herat woont (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots). Het lijkt met andere woorden geen twijfel dat u daar kan rekening op vrienden die uw terugkeer kunnen faciliteren. U spreekt Dari, volgens u de enige taal die in uw streek gesproken werd, en begrijpt Pashto (CGVS, p.8). U geeft aan dat uw actieve kennis van deze taal sterk achteruit is gegaan sinds u Afghanistan hebt verlaten. Dat is echter een contextgebonden fenomeen dat uw succesvolle herintegratie in Herat slechts weinig zou afremmen. U bent 8 jaar naar school geweest (CGVS, p.7), wat naar Afghaanse normen niet weinig is, en hebt ook nog buitenschoolse cursussen gevolgd: Engels, wiskunde en Turks (CGVS, p.23). U hebt werkervaring opgedaan in Iran (CGVS, p.7). U bent een alleenstaande man (CGVS, p.10) en maakt geen melding van ernstige gezondheidsproblemen die uw terugkeer in de weg zou staan. Het attest dat u hebt voorgelegd getuigt immers alleen van recente psychologische bijstand. U hebt nog steeds contact met uw vader (CGVS, p.11), die bovengemiddeld veel grond bezit en dus redelijkerwijs verwacht kan worden u financieel te ondersteunen zoals hij dat deed toen u in Herat op kot zat.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Herat over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker stelt dat hem internationale bescherming wordt geweigerd omwille van ongeloofwaardigheden, onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, maar dat zijn nationaliteit, noch zijn afkomst uit het district Pashtun Zargon worden betwist. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij zijn asielrelaas niet ten gronde geanalyseerd en een subjectieve interpretatie van de feiten doorgevoerd.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het rapport van het UNHCR 'Beyond Proof' waaruit volgens hem blijkt dat er soms overdreven belang wordt gehecht aan de antwoorden tijdens het gehoor, en oppert dat hij wel consequent heeft geantwoord op de vragen en dat bepaalde tegenstrijdigheden perfect te verklaren of weinig relevant zijn en dat zijn relaas voldoende details bevat om zijn herkomst en problemen te bewijzen. Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd omdat er onvoldoende onderzoek gebeurde en de beslissing niet deugdelijk is gemotiveerd.

Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn verklaringen ten tijde van het gehoor en naar de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende zijn aanwezigheid thuis ter gelegenheid van de bezoeken van Q. A. Verzoeker stelt dat de twee incidenten, waarbij de Taliban naar de woning van verzoeker kwamen, door elkaar werden gehaald tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

Tevens beweert verzoeker dat het onredelijk is om te verwachten dat hij de problemen van zijn broer I. reeds tijdens het eerste gehoor had moeten vermelden omdat verzoeker antwoordde op de vragen die hem werden gesteld en niet de kans kreeg om hier uitgebreid op in te gaan. Verzoeker citeert een uittreksel uit het gehoorverslag en stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met het gegeven dat verzoeker zijn informatie over de problemen voor zijn familie door de Taliban enkel op onrechtstreekse wijze kon bekomen aangezien hij op dat ogenblik zelf in Iran verbleef.

Voorts acht verzoeker het opmerkelijk dat de verwerende partij geen navraag heeft gedaan bij de Duitse autoriteiten over het asiëldossier van zijn broer in Duitsland, die omwille van dezelfde problematiek wel werd erkend. Naar het oordeel van verzoeker is dit essentieel en maakt dit een onzorgvuldigheid uit.

Verzoeker stelt ook dat het voor hem niet evident is om de tijdspannes exact weer te geven omdat hij enige tijd in Iran heeft verbleven en ondertussen al twee jaar in België verblijft waardoor de details vervagen. Er wordt volgens verzoeker ten onrechte ingegaan op de details, terwijl de belangrijkste problemen van verzoeker naar de achtergrond worden verschoven.

Betreffende de weigering van de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat het risico op ernstige schade niet werd onderzocht, waarbij de verwerende partij zich enkel zou baseren op de ongeloofwaardigheid van zijn herkomst en verblijf. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal overtuigd is van de Afghaanse nationaliteit van verzoeker en dat het Commissariaat-generaal de onveiligheidssituatie in Afghanistan niet kan betwisten. Hierbij citeert verzoeker uit het EASO-rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan, waarbij informatie over het Pashtun Zarghon district in de provincie Herat kan worden teruggevonden. Uit dit alles leidt verzoeker af dat de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet draagkrachtig werd gemotiveerd.

2.2. Nieuwe elementen

De commissaris-generaal heeft middels een aanvullende nota van 4 februari 2019 de verwijzing naar volgende documenten toegevoegd: een uittreksel uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, een uittreksel uit het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation”* van december 2017 (p. 1- 68 en 195-201), het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update”* van mei 2018 (p. 1-24 en 111-118) en een uittreksel uit het rapport *“EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (p. 1, 71-77 en 87) (Aanvullende nota CGVS, bijlagen).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1,

van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt gewezen op de incoherenties en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen.

De commissaris-generaal stipt aan dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat zijn vader werd geslagen toen de Taliban hem thuis kwamen zoeken omdat zijn vader had gezegd dat hij niet thuis was en dat hij evenmin thuis was toen ze hem later in de stad Herat op zijn adres kwamen zoeken. Later verklaarde verzoeker dat hij wel thuis was bij het eerste bezoek, dat de Taliban hem probeerden te ontvoeren en dat

deze ontvoeringspoging slechts *in extremis* kon worden vrijdeld. De commissaris-generaal acht het eigenaardig dat verzoeker deze ontvoeringspoging bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet.

In de bestreden beslissing wordt voorts gewezen op andere inconsistente verklaringen van verzoeker. Aanvankelijk, zo stelt de commissaris-generaal, duidde verzoeker A. aan als persoon die hij vreesde, terwijl hij later verklaarde dat het diens schoonzoon D. was die hem naar het leven stond en die hem deed beslissen zijn land te verlaten. Verzoeker gaf ook uiteenlopende versies over wie hem verwittigde toen de Taliban een tweede poging deed om hem te vatten en bracht pas later in het gehoor ter sprake dat zijn broer I. na zijn vertrek zou zijn ontvoerd en gefolterd. Tenslotte wordt gewezen op het feit dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij in Iran gedurende twee jaar in de stad Teheran had verbleven, terwijl hij later verklaarde dat hij in de stad Karaj verbleef.

De commissaris-generaal stipt in de beslissing aan dat op grond van de verschillende verklaringen van verzoeker de gebeurtenissen niet consistent in de tijd worden gesitueerd. Ook de verklaringen van verzoeker, dat zijn familie zou zijn teruggekeerd naar Turan, doet vragen rijzen over de ernst van de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt ook overwogen dat verzoeker onduidelijke verklaringen aflegt over de gang van zaken nadat hij de bermbom had ontdekt op de weg tussen Herat-stad en zijn dorp. Met betrekking tot de problemen die verzoeker zou hebben gekend, wordt in de beslissing gesteld dat deze geen rechtsreeks verband houden met het oorspronkelijke incident met de bermbom omdat er nadien een overeenkomst werd bereikt tussen de dorpsoudsten en Q. A. Het blijft, zo stelt de commissaris-generaal vast, onduidelijk waarom verzoeker nadien problemen zou hebben gekregen met D. en dat de overeenkomst die werd bereikt met Q. A. niet door D. werd gerespecteerd. Hierbij verwijst de commissaris-generaal ook naar de socio-economische positie van verzoekers vader, waardoor kan worden verwacht dat hij weet welke paden hij moet bewandelen om hulp te krijgen voor de problemen via de lokale machthebbers.

Ook over de gebeurtenissen nadat hij het land verlaten had, legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af, zo wordt in de bestreden beslissing gesteld. Aangezien verzoeker nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan, mag worden verondersteld, zo merkt de commissaris-generaal op, dat hij deugdelijke informatie zou kunnen verstrekken over de actuele toestand.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat de verklaringen van verzoeker tegenstrijdig, weinig plausibel en ronduit ongeloofwaardig zijn waardoor de vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

Met betrekking tot de neergelegde stukken wordt gesteld dat de gegevens uit zijn taskara niet ter discussie staan en dat de brief betreffende de psychologische bijstand geen ander licht werpt op de inschatting van zijn asielmotieven.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging voor het leven of de persoon, in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, kan onttrekken door zich overeenkomstig artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet in de stad Herat te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Op basis van de landeninformatie overweegt de commissaris-generaal dat Herat-stad via de internationale luchthaven op een veilige manier te bereiken is. Voorts wijst de commissaris-generaal op een verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan sedert 2015, maar dat er sterke regionale verschillen zijn, waarbij Herat-stad wordt omschreven als één van de veiligste steden in Afghanistan die onder controle staat van de Afghaanse overheid, waar hoofdzakelijk doelgericht geweld plaatsvindt en een toevluchtsoord vormt voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. De commissaris-generaal concludeert dat er voor burgers in Herat geen reëel risico op ernstige schade bestaat, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

Aangaande het redelijk karakter van het vluchtalternatief wordt gesteld dat verzoeker enkele jaren in Herat heeft gewoond en gestudeerd, dat zijn vader vrienden had in Nawabad, dat deel uitmaakte van de stad Herat, en dat uit zijn Facebook-contacten blijkt dat hij aldaar over een netwerk beschikt. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker de landstalen kent en gestudeerd heeft en dat hij geen gezondheidsproblemen heeft gemeld. De commissaris-generaal vermeldt ook dat verzoekers vader bovengemiddeld veel grond bezat, waardoor hij in staat kon worden geacht verzoeker financieel te ondersteunen.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

2.5.3. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.7. Zoals verzoeker terecht stelt, werden zijn nationaliteit en zijn afkomst uit het district Pashtun Zargon niet betwist. Er kan daarentegen wel worden getwijfeld aan de verklaringen van verzoeker betreffende zijn asielmotieven.

De Raad merkt op dat verzoeker ter staving van zijn asielrelaas enkel zijn taskara neerlegt (AD, stuk 14, Documenten, taskara). De bevestiging van zijn ambulante begeleiding bij CARDA (*Ibid.*, brief CARDA) kan niet in verband worden gebracht met zijn asielmotieven. Bijgevolg kan de behoefte aan internationale bescherming van verzoeker enkel worden beoordeeld aan de hand van zijn verklaringen. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij een duidelijk beeld schetst van de vervolgingsfeiten.

2.5.8. Uit het administratief blijkt dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij angst had om gedood te worden door A., die een Taliban-lid was, nadat hij in september 2011 een mijn had ontdekt en dit had geklikt. A. zou hem dan thuis zijn komen zoeken, waarbij zijn vader meedeelde dat hij niet thuis was en zijn vader werd geslagen (AD, stuk 11, Vragenlijst CGVS, 30 november 2015, vragen 4 en 5).

Later verklaarde verzoeker dat A. tijdens zijn eerste bezoek met andere Taliban-leden zijn handen met duct-tape hadden vastgebonden en hem wilden meenemen, maar dat zijn vader met behulp van de malik en de ouderen had bemiddeld en een waarborg had gegeven, waarna verzoeker zou zijn vrijgelaten (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 20 april 2017, p. 13-14).

Bovendien verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat A. een aantal maanden later tijdens gevechten met de overheid was omgekomen en dat diens schoonzoon D. zijn vader was komen bedreigen om het adres prijs te geven waar verzoeker verbleef (*Ibid.*, p. 14).

2.5.9. De Raad stelt vast dat verzoeker duidelijk twee onverenigbare versies heeft gegeven van de gang van zaken bij het eerste bezoek van A. aan zijn ouderlijk huis nadat hij de bembom had ontdekt. Aangezien verzoeker in zijn eerste versie niet persoonlijk belaagd werd en hij in zijn tweede versie plots het voorwerp was van een poging tot ontvoering, kan aan de voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof worden gehecht. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-

generaal twee incidenten door elkaar zouden zijn gehaald, want uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat het in beide gevallen om het eerste bezoek ging van A. nadat hij de bembom had ontdekt. Bovendien stelde verzoeker initieel A. te vrezen, terwijl uit zijn latere verklaringen bleek dat A. was omgekomen en dat hij vooral diens schoonzoon D. vreesde, hoewel hij tijdens het opmaken van de vragenlijst nooit over D. had gesproken. Deze pertinente vaststellingen, die verzoeker in zijn middel niet weerlegt, leiden tot de conclusie dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is.

2.5.10. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker plots dat zijn broer I. gedurende de periode dat hij in Iran verbleef, zou zijn geslagen en dat zijn nagels zouden zijn uitgetrokken omdat belagers naar hem op zoek waren (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 april 2017, p. 18). Verzoeker beweert dat hij deze ernstige vervolgingsfeiten niet had vermeld bij het opstellen van de vragenlijst omdat hij enkel antwoordde op de vragen die hem werden gesteld en hij niet de gelegenheid zou hebben gekregen om hier uitgebreid op in te gaan. Nochtans blijkt dat destijds aan verzoeker *in fine* van het gehoor werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen had, waarop hij *“neen”* antwoordde (AD, stuk 11, Vragenlijst CGVS, 30 november 2015, vraag 7). Ook het gegeven dat verzoeker de informatie over het wedervaren van zijn broer slechts onrechtstreeks bekwam en dat hij destijds in Iran verbleef, ontslaat hem niet van zijn verantwoordelijkheid om van bij aanvang een zo volledig en duidelijk mogelijk beeld te schetsen van de problemen in zijn land van herkomst.

2.5.11. Vermits verzoeker zelf uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet weet wanneer zijn broer uit Afghanistan vertrokken is en stelt niet te weten wat er met hem is gebeurd of welke problemen zijn broer heeft gehad (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 april 2017, p. 18), bestond er voor de commissaris-generaal geen reden om navraag te doen bij de Duitse autoriteiten over het asielaanvraag dossier van zijn broer. Er kan de commissaris-generaal onmogelijk een onzorgvuldigheid worden verweten aangezien verzoeker zelf de relevantie van de asielmotieven van zijn broer minimaliseerde.

2.5.12. Waar verzoeker stelt dat teveel op details zou worden ingegaan, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook over elementaire zaken totaal uiteenlopende verklaringen aflegt. Zo stelde hij aanvankelijk bij zijn verklaring van 30 november 2015 dat hij *“2 jaar geleden naar Iran vertrok”*, en aldaar in Teheran zou hebben gewoond (AD, stuk 12, Verklaring DVZ, persoonsgegevens en reisroute), waardoor hij dus eind 2013 zijn dorp in Afghanistan zou hebben verlaten. Later verklaarde verzoeker dat hij gedurende 4 jaar in Iran had gezeten en daar zoveel had meegemaakt (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 20 april 2017, p. 20) en dat hij daar in de stad Karaj zou hebben gewoond (*Ibid.*, p. 6). Deze verklaringen van verzoeker, waarbij hij zowel over de duur van zijn verblijf als over de plaats waar hij in Iran zou hebben verbleven uiteenlopende verklaringen aflegt, tasten de geloofwaardigheid van zijn aanvraag fundamenteel aan. Verzoekers verklaring, zoals hijzelf beweert, als zou hij 3 à 4 jaar in Iran hebben verbleven, zou immers betekenen dat hij in Iran verbleef toen de door hem geschetste vervolgingsfeiten zich zouden hebben voorgedaan. Verzoeker kan in geen geval worden gevolgd waar hij stelt dat hij consequent op de vragen zou hebben geantwoord. Verzoeker reikt geen deugdelijke rechtvaardiging aan voor de manifeste incoherenties in zijn verklaringen.

2.5.13. Gelet op de ongelofwaardigheid van het asielaanvraag, komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker kan deze voorgehouden vervolgingsfeiten evenmin aangrijpen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. In het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt *“ernstige schade”* als volgt omschreven:

“§2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.14. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming enkel rekening zou hebben gehouden met *“de ongelofwaardigheid van de herkomst en verblijf”*.

Het gegeven dat verzoeker Afgaans onderdaan is en afkomstig is uit het dorp Turan in het district Pashtun Zarghon in de provincie Herat wordt als dusdanig door de commissaris-generaal niet betwist.

Wat de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming betreft, dient dus in beginsel de situatie te worden onderzocht in het voormelde district van de provincie Herat.

In zijn beslissing wijst de commissaris-generaal op de landeninformatie waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, en ook in de (Westelijke) provincie Herat, gedurende de voorbije jaren is verslechterd (AD, stuk 15, Landeninformatie, CEDOCA, 'COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat Province', 18 mei 2017, p. 5-6). Voorts wordt vastgesteld dat de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten (Aanvullende nota CGVS, 4 februari 2019, p. 2). De provincie Herat is een belangrijke handelsknooppunt en Herat-stad is sociaal, cultureel en economisch erg levendig (AD, stuk 15, Landeninformatie, CEDOCA, 'COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat Province', 18 mei 2017, p. 5-6). Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de veiligheidssituatie in bepaalde (landelijke) districten van de provincie Herat waar de aanwezigheid van de Taliban voor problemen zorgt, en de situatie in Herat-stad (cf. Aanvullende nota CGVS, EASO Country Guidance. "Afghanistan. Guidance note and common analysis", juni 2018, p. 82-83). Herat-stad dient als één van de veiligste steden van Afghanistan beschouwd te worden, waar er slechts een beperkte aanwezigheid is van opstandelingen, en waar het geweld hoofdzakelijk een criminele oorsprong kent, waardoor dit niet kan worden aangemerkt als een gebied waar er sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet (*Ibid.*).

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit een (landelijk) dorp in het district Pashtun Zarghon. Het risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer aldaar zou worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In zijn middel verwijst verzoeker naar het EASO-rapport over Afghanistan van november 2016 waarin een (laag) aantal veiligheidsincidenten in Pashtun Zarghon wordt vermeld. Eén en ander betekent evenwel niet dat de beslissing niet daadkrachtig zou zijn gemotiveerd aangezien verzoeker er blijkbaar aan voorbijgaat dat de commissaris-generaal de onveiligheid in zijn district van herkomst niet in twijfel trekt, maar van oordeel is dat er in hoofde van verzoeker een intern vestigingsalternatief voorhanden is in Herat-stad, waar - zoals hierboven reeds werd gesteld - geen situatie van willekeurig geweld heerst.

Conform artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet is de commissaris-generaal inderdaad van oordeel dat er in hoofde van verzoeker *"geen behoefte aan internationale bescherming"* bestaat omdat *"de asielzoeker in een deel van het land van herkomst" "geen reëel risico op ernstige schade loopt" "en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt."* Verzoeker zou zich in Herat-stad kunnen vestigen om aan de problematische veiligheidssituatie in zijn district te ontsnappen. Met betrekking tot het redelijk karakter van dit intern vestigingsalternatief overweegt de commissaris-generaal dat Herat-stad via zijn internationale luchthaven op een veilige manier te bereiken is, dat verzoeker gedurende enkele jaren in Herat-stad op kamers heeft gewoond en gestudeerd, dat zijn vader er vrienden heeft en ook verzoeker zelf aldaar, blijkens zijn Facebook-profiel, over een netwerk beschikt. Daarnaast wordt gewezen op het feit dat verzoeker de landstalen kent, een zekere opleiding heeft genoten en geen gezondheidsproblemen had gemeld, en dat zijn vader bovengemiddeld veel grond bezit zodat verzoeker in staat moet worden geacht om in zijn behoeften te voorzien. De Raad besluit dat de commissaris-generaal op goede gronden kon concluderen dat verzoeker zich in Herat-stad zou kunnen vestigen zodat er geen behoefte is aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn middel niets in tegen de pertinente overwegingen uit de beslissing betreffende het intern vestigingsalternatief, zodat hij op dit punt geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek aannemelijk kan maken.

2.5.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN